

ЈЕДАН САТ

I

„Ово је господин Кросвајт”, рече Венс Ричмонд.

Кросвајт, с рукама на наслонима раскошне адвокатске фотеље, промрмљао је нешто што би морало представљати потврду идентитета. Одвратио сам му истом мјером, и пронашао себи столицу.

Био је прави балон од човјека – тај Кросвајт – а зелено карирано одијело није га чинило мањим него што је стварно био. Његова кравата је дречала с њега, онако жута са великим дијамантом у средини; није мањкало ни камења на његовим буцмастим рукама. Сало му је помутило црте лица и учинило немогућим задатак његовом округлом ружичастом лицу да задржи било који израз сем оног незадовољне хреновке. Баздио је на цин.

„Гдин Кросвајт је агент Пацифик Коуста, компаније за производњу апарата за гашење пожара”, почео је Венс Ричмонд, чим сам се смјестио. „Његова канцеларија је у улици Керни, у близини Калифорнијске. Јуче, око два и четрдесет пет послјеподне, одвезао се до свог уреда, оставио свој Худсон тоурист да стоји испред, са упаљеним мотором. Десет минута касније је изашао. Аутомобила није било.”

Погледао сам у Кросвајта. Он је био загледан у своја масна кољена, и није показивао ни зрнце интереса за оно што је његов адвокат говорио. Брзинским сам погледом прешао преко Венса Ричмонда; његово чисто сиво лице и витка фигура били су одмор за око наспрам тјелесине његовог натеченог клијента.

„Извјесни Њухаус”, адвокат је наставио, „власник штампарије у Калифорнијској улици, одмах иза угла, убијен је и прегажен колима гдина Кросвајта. То се догодило на углу улица Клеј и Кирни, пет минута након што је овдје присутни напустио кола како би ушао у свој уред. Полиција је недуго након тога пронашла аутомобил, само

блок даље од мјеста несреће – између Монтгомеријеве и Клејеве улице.

„Ствар је и више но очигледна. Неко је украо кола непосредно по изласку гдина Кросвајта из њега; и у брзој вожњи, прегазио Њухауса; онда је, у страху, напустио возило. Ево и позиције г. Кросвајта! Три ноћи раније, док је возио мало непромишљено...”

„Пијан,” рече Кросвајт, не дижући погледа са својих кољена у карираном; иако му је глас био промукао, храпав – та промуклост је потицала из грла спаљеног вискијем – није било емоција у његовом гласу.

„Док је возио мало непромишљеније кроз Ван Нес авенију”, Венс Ричмонд је наставио, игноришући прекидање, „г. Кросвајт је оборио пјешака. Човјек није био много озлијеђен, а и за то мало јада је дарежљивом свотом обештећен. Али смо се већ сљедећег понедељка нашли на суду са оптужбом о несмотреној вожњи, и ја сам се уплашио да би нам јучерашња несрећа, у којој је штампар убијен, могла нашкодити.

„Нико не мисли да је гдин Кросвајт био у свом аутомобилу кад је убијен штампар – имамо море свједока да није. Али ја се бојим да се штампарева смрт не окрене као оружје против нас кад дође до наплате за несмотреност у Ван Нес авенији. Као адвокат, знам колико ће главни тужилац – ако то буде хтио – извући из безначајне чињенице да су иста кола која су куцнула човјека на Ван Нес авенији, убила човјека јуче. И, као адвокат, знам колико је сигурно да ће главни тужилац избрати баш тај факт. И он то може изнијети на толико убједљив начин да нам дозволи малу или никакву прилику да кажемо своју страну приче.

Најгоре што може да се деси је, наравно, умјесто уобичајене новчане казне, да гдин Кросвајт буде послат у притвор на мјесец или два. То би било много лоше, и то је оно што желимо...”

Кросвајт поново проговори, и даље буљећи у своје кољенице:

„Проклетата непријатност!”

„То је оно што желимо да избјегнемо”, наставио је адвокат. „Ради смо платити казну, и очекујемо, за несрећу на Ван Нес авенији да буде окривљен гдин Кросвајт. Али ми...”

„Пијан ко бог!” извали Кросвајт.

„Али нам не треба ова друга несрећа, с којом ми свакако немамо ништа, јер она даје лажну тежину овој невинијој несрећи. Све што ми онда хоћемо, јесте да пронађемо човјека или људе који су украли

кола и њима убили Џона Њухауса. Ако они буду ухапшени прије него што будемо морали на суд, ми нећемо бити у опасности да пропатимо за њихов чин. Мислиш ли да их можеш наћи прије понедељка?”

„Покушаћу”, обећах; „иако није...”

Људски балон ме прекинуо подижући се на ноге, машући прстима са драгуљима и показујући на свој сат.

„Три је сата”, прожвалавио је. „Имам партију голфа у три и тридесет.” Покупио је свој шешир и рукавице са стола. „Наћи ћеш их, зар не? Проклетиње морају у затвор!”

И одгега се напоље.

II

Из адвокатовог уреда, сишао сам доље у Палату Правде, и, након пар минута зијања, нашао полицајца који је први стигао на угао Клејеве и Керни улице, пар секунди након Њухаусовог уземљења.

„Баш сам напустио Палату кад сам угледао аутобус како скреће за угао у улицу Клеј”, рече ми Кофи, патролција куштраве косе боје пијеска. „Тад сам видео да се људи окупљају, па сам пошао за њима и нашао испруженог Џона Њухауса. Већ је био мртав. Пола тучета људи је видјело како га је ударио и један од њих је чак упамтио број регистрације кола којима је то учињено. Нашли смо аутомобил празан одмах иза угла у улици Монтгомери, према сјеверу. Двојица прикана су били у аутомобилу кад се њиме ударало у Њухауса, али им нико није видио лица. Никог није било унутра кад смо га пронашли.”

„У којем правцу је Њухаус шетао?”

„На сјевер дуж улице Керни, и био је прешао три четвртине Клејеве кад су га нокаутирали. Кола су дошла са сјевера у Кернијеву, и скренула источно у Клејеву. Можда није сва кривица до прикана у колима – према онима који су били свјedoци несреће. Њухаус је прелазео улицу гледајући у комад папира у руци. Нашао сам комад стране папирне новчанице у његовој руци, и претпостављам да је у њу гледао. Поручник ми је рекао да је у питању холандска валута – стотину флорина, рекао је.”

„Да ли си пронашао нешто што је припадало приканима у колима?”

„Ништа! Постројили смо све које смо могли пронаћи у сусједству Калифорнијске и улице Керни – у којој је аутомобил украден – и из Клејеве и Монтгомеријеве – тамо гдје је остављен. Али нико се није могао сјетити да је видио прикане да су ушли у кола или изишли из њих. Власник кола их није возио – била су украдена, претпостављам. На прву сам помислио да можда има нешто у позадини несреће. Тај Џон Њухаус је имао два-три дана стару фелу на оку. И кренули смо у том правцу да истражујемо али смо сазнали да је имао срчани напад пар дана раније и да је пао и у паду закачио оком столицу. Био је код куће три дана због болести – тек је напустио кућу пола или читав сат прије несреће.”

„Гдје је живио?”

„У улици Сакраменто – на самом њеном крају. Имао сам његову адресу ту негдје.” Превртао је странице прашњаве књиге са меморандумима. Добио сам мртвачев број куће, име и адресу свједока несреће којег је Кофи испитивао.

Тиме сам исцрпио питања за патролцију, па сам га напустио.

III

Мој слједећи потез је био осматрање мјеста на којем су незнани прикани отуђили дебелкова колица и гдје су их напустили а потом интервјуисање свједока. Чињеница да је полиција прегледала терен и није пронашла ништа вриједно помена, није ми давала много шансе за проналажење нечега што је њима промакло; али нисам смио рачунати да цаба то радим. 99% детективског посла је стрпљиво сакупљање података – и ти подаци морају бити из прве руке, ако је икако могуће, без обзира ко је прије тебе прегледавао мјесто злочина.

Прије него што сам стигао до угла, одлучио сам да одем до мртвачеве штампарије, која је била само три блока даље од Палате Правде, и извидим да ли је неко од његових запослених чуо нешто што би ми могло помоћи.

Њухаусово предузеће заузимало је приземље мале зграде у Калифорнијској улици, улици између Кернијеве и Монтгомеријеве. Мали уред је био сав испарцелисан, и одвојен вратима од штампарије, која је била смјештена позади.

Једини запослени у уреду, макар би се тако рекло гледајући са улице, био је ниски, дежмекасти плавојко од четрдесет и нешто са

забринутим изразом на лицу. Сједио је за столом у мајици кратких рукава и провјеравао податке у некаквом тефтеру.

Представио сам му се као оперативац Континенталне детективске агенције којег занима Њухаусова смрт. Рече ми да му је име Бен Соулс те да је био Њухаусов надзорник.

Продрумсамо један другом руку, он махну на столицу преко пута његове, гурну у страну папире и тефтер у који је буљио и почеша се по глави оловком у руци. Гадио ми се.

„Ово је грозно!” грмнуо је. „Не знамо на коју би се прије страну окренули, посла имамо преко главе, а ја се још морам глупирати с књигама о којима не знам ништа, и...”

Прекинуо је да би подигао слушалицу телефона, који је управо зазвонио.

„Да... Овдје Соулс... Радимо на њима... Биће ти на располагању до понедјелка у подне најдаље... Знаш! Знаш! Али шефова смрт нас је покосила. Објасните то гдину Кросвајту. И... И обећавам ти да ћеш их имати у понедјелак ујутру, сто посто!”

Соулс је бацио слушалицу на виљушку и погледао у мене. „Помислио би човјек, кад је већ његовим колима убијен шеф, да ће тај хамбургер имати довољно такта да макар не кукумавчи због кашњења!”

„Кросвајт?”

„Да, ово је био један од његових службеника. Ми штампамо неке летке за њега – обећано је да ће их моћи преузети јуче – али између шефове смрти и налажења нових руку за рад у штампарији, ми смо са свим у заостатку. Овдје сам осам година, и ово је први пут да нисмо испоштовали рок – и све и једна проклета муштерија нам виком пробија уши. Да смо као већина других штампара, навикли би се да чекају; али ми смо били исувише добри према њима. Али овај Кросвајт! Ни зеру пристojности, а његова кола су убила шефа!”

Климнуо сам главом подржавајући, гурнуо цигарету преко стола, и чекао док се није зажарила у Соулсовим устима прије него што сам упитао:

„Ти нешто рече о налажењу нових руку за рад. Како то?”

„Да. Гдин Њухаус је отпустио двојицу штампарских помоћника прошле седмице – Финчера и Кија. Открио је да припадају IWW-у¹,

¹ IWW – *Индустриски радници свијета*, организација формирана 1905. године од најрадикалних елемената америчког синдикалног покрета, под директним утицајем идеја француских синдикалиста. Чланови ове организације су, од јавности, добили надимак Воблији.

па их је нагарио одавде.”

„Да ли је било икаквих проблема с њима изузев тога што су *Воблији*?”

„Не – били су врло добри радници.”

„Неких невоља с њима након што их је отпустио?”, упитао сам.

„Не правих невоља, иако су били прилично љути. Држали су црвене говоре све док нису отишли.”

„Да ли се сјећаш који је дан то био?”

„Сриједа прошле седмице, мислим. Да, сриједа, јер сам запослио два нова човјека у четвртак.”

„Колико сад људи ради овдје?”

„Три, поред мене.”

„Да ли је гдин Њухаус био често болестан?”

„Није довољно често да би се држао даље од посла, али ту и тамо би га срце задржало у кући па би остајао у кревету по седам или десет дана. Није радио ништа друго осим канцеларијског посла – ја сам водио радњу.”

„Кад се овај пут разболио?”

„Гдин Њухаус је звао у уторак ујутру и рекао да је поново лоше, и да неће долазити пар дана. Дошао је јуче – био је четвртак – на отприлике десет минута послјеподне, и рекао да ће се вратити на посао ово јутро. Чим је изашао одавде, прегазили су га.”

„Како је изгледао – веома болесно?”

„Не толико лоше. Никад он није изгледао здраво, наравно, али јуче на њему нисам примијетио много разлике од уобичајеног његовог изгледа. Овај посљедњи напад изгледа да није био толико јак, мислим, јер га углавном обори на седмицу и више.”

„Да ли је рекао куда је намјерио отићи по изласку? Разлог зашто ово питам је тај, пошто живи у улици Сакраменто, он би морао да узме кола до те улице, ако је намислио кући, с обзиром на то да су га поткачили у улици Клеј.”

„Рекао је да иде горе до Портсмут сквера да сједи на сунцу пола сата или читав сат. Два или три дана се кувао у затвореном, рекао је он, и хтио је мало сунца прије него што се врати кући.”

„Имао је комад стране новчанице у руци кад је био ударен. Знаш ли нешто о томе?”

„Да. Овдје га је добио. Једна од наших муштерија – извјесни Ван Пелт – дошао је да плати за неки посао који смо урадили јуче послјеподне баш кад је шеф био ту. Кад је Ван Пелт извадио свој нов-

чаник да плати рачун, тај комад холандске монете – не знам како се зове – био је међу рачунима. Мислим да је рекао да вриједи нешто око 38 долара. Како год, шеф ју је узео, и вратио Ван Пелту његов кусур. Шеф је рекао да жели показати својим дјечацима холандски новац – и да ће је тек потом замијенити у америчку валуту.”

„Ко је тај Ван Пелт?”

„Он је Холанђанин – планирао је да развије посао са увозом дувана овдје за мјесец-два. Не знам много о њему мимо тога.”

„Гдје станује или гдје му је уред?”

„Његов уред је у улици Буш, близу Сенсома.”

„Да ли је он знао да је Њухаус био болестан?”

„Не бих рекао. Шеф није изгледао много другачије но обично.”

„Како је том Ван Пелту пуно име?”

„Хендрик Ван Пелт.”

„Како изгледа?”

Прије него што је Соулс стигао одговорити, три зуја у правилном размаку наговијестила су престанак бучног звекетања преса у задњем дијелу радње.

Рука ми клизну преко цијеви пиштоља. Држао сам га у крилу већ пет минута – довољно далеко од ивице стола али у Соулсовом видном пољу.

„Стави обје руке на плоху стола,” рекао сам.

Ставио их је тамо.

Врата од штампарије су била равно иза њега. Ја сам био окренут према њему и с друге стране стола, могао сам му гвирити преко рамена. Његово дежмекасто тијело скривало је пуцу од погледа сваког ко је могао ући на врата, као одговор на Соулсов сигнал.

Нисам дуго чекао.

Тројица – сва црна од мастила – ушла су на врата, а кроз њих у мали уред. Ушетали су безбрижно и лежерно, смијући се и збијајући шале.

Један од њих је лицкао своје усне док је улазио кроз врата. Очи другог су показивале незаинтересованост. Трећи је био најбољи глумац – али су му рамена била превише укочена за опуштен став који је хтио одглумити.

„Станите гдје сте!” залајао сам на њих кад је посљедњи ушао и извадио своју пуцу на мјесто с којег су је могли видјети.

Стали су истовремено, као да су сви били постављени на исти пар ногу.

Одгурнуо сам столицу и устао.

Моја ми се позиција никако није допадала. Уред је био генерално премален за мене. Имао сам пуцу, довољно праву, и наду да ће она начинити довољан утисак. Није изгледало као да је се они много плаше. Ова четворица су ми била преблизу; а пуца није чудо. То је била само направа предвиђена за оно за шта је предвиђена, само толико и нимало више.

Кад би ме ови момци заскочили, стигао бих оборити једног прије него што преостала тројка буде нада мном. Знао сам то, а и они су.

„Подигните руке”, наредио сам, „и окрените се!”

Нико се од њих није ни лецнуо. Један од мастиљаваца опако се нацерио у мом правцу. Соулс је лагано климао главом. Остала двојица су стајала и гледала ме.

Био сам мање-више збуњен. Не можете упуцати човјека само зато што је одбио послушати наређење – чак и ако је криминалац. Да су се окренули, могао сам их посложити уза зид, и, стојећи иза њих, држати их на сигурном док се ја користим телефоном.

Али то није био случај.

Моја слѣдећа идеја била је да се вратим преко уреда до уличних врата, покривајући их све погледом, и онда стати на врата и викати у помоћ, или извући их на улицу, гдје би се већ могао носити с њима. Напустио сам ту идеју, брзо колико ми је брзо и надошла.

Ова четворка је кренула да ме заскочи – није било сумње у то. Недостајала је само варница било какве врсте да их покрене на акцију. Стајали су укочених ногу и напети, вребали су сваки мој покрет. На мој корак унатраг – битка би отпочела.

Били смо исувише близу једни другима, толико близу да су могли посегнути рукама за мном и ухватити ме. Једног од њих могао бих упуцати прије него што би ме склептали – једног од четворице. То је значило да сваки од њих има само једну прилику да постане жртва – слабе шансе за сваког сем за највећу кукавицу међу њима.

Нацерио сам се кезом који је требао одавати самопоуздање – јер сам знао да ћу тешко изаћи на крај с њима. Дочепати се телефона! Морао сам нешто предузети! Псовао сам самог себе! Морао сам урадити нешто што њима не би био знак за напад. Скочили би чим бих додирнуо слушалицу.

Али се ја више нисам могао ни повући – то би им, такође, могао бити знак – морао сам то учинити.

Зној ми је пробијао на слѣпоочницама испод шешира, док сам

лијевом руком кретао ка телефону.

Улична врата су се отворила! Усклик изненађења чуо се иза мене.

Говорио сам брзо, без скретања погледа са четворице испред мене.

„Брзо! Телефон! Полиција!”

Доласком ове непознате особе – једне од Њухаусових муштерија, вјеровао сам – схватио сам да их имам у шаџи. Иако онај што је ушао активно судјелује у причи само тако што позива полицију, непријатељ би морао да се раздвоји како би се побринуо и о њему. То би ми дало шансу да уземљим најмање двојицу прије него што ме патосирају. Два од четири – сваки од њих имао је шансу да буде доњи – што је био довољан разлог чак и нервшцику да застане и размисли прије него што скочи на мене.

„Пожури!” викнуо сам на придошлицу.

„Да! Да!” рекао је – и у нејасном изговору гласа с осјетио сам његово страно поријекло.

Сумњичав какав сам био, нисам требао више упозорења од тога.

Бацио сам се постранце и наслијепо треснуо што даље од мјеста на којем сам стајао. Али нисам био довољно брз.

Ударац који је дошао отпозади није ме погодио поштено, али је био довољно јак да ми се ноге савију у кољенима као да су од папира – и да се сручим на патос...

Нешто се мрачно обрушило на мене. Ухватио сам то са обје руке. Могао је то бити ударац ногом у лице. Уврнуо сам то што сам ухватио као што праља уврће пешкир.

Од болова у кичми су ми свјетлаци играли пред очима. Мора да ме је неко ударио по глави. Не бих знао. Моја глава као да није била жива. Ударац који ме је оборил, ошамутио ме је потпуно. На очи нисам видио. Сјенке су пливале свуда испред њих – то је било све што сам назирао. Ударио сам у нешто, гутнуо крв, бјежао сам од сјена. Понекад би налетео на ствари налик дијеловима тијела. Тада би их ударао, разбијао. Моје пуце више није било.

Ни мој слух није био бољи од вида – изгубио сам га посве. Као да није било звукова на свијету. Бауљао сам у савршеној тишини. Био сам дух који се борио против духова.

Напокон сам осјетио да су ми стопала опет испод мене, и то је, поред мигочења у кичми, било једино што сам осјећао. Врела и влажна ствар налик руци била је преко мог лица.

Загризао сам то. Тргнуо сам главу назад колико сам могао. Можда

баш у лице оног коме је било намијењено. Нисам то знао. Како год, притискивач моје кичме више ми није био на леђима.

И замрачене свијести схватио сам да су ми силни ударци отупили надражаје. Непрекидно, са главом и раменима, лактовима и шакама, кољенима и ногама, ударао сам по сјенама око мене.

Изненада сам опет могао видјети сјенке – не баш јасно – добијале су боје. И моје уши су долазиле себи, отуд звуци гунђања, режања и проклињања, за која сам се понадао да су последице мојих удараца наслијепо, у њима. Поглед који ме је коштао много напора почивао је на месинганој пљувачници око шест инча удаљене од мојих очију. Тако сам знао да сам опет на поду.

Док сам се вртио с намјером да ударим меко тијело до себе, осјетио сам да ми је нешто склизало низ ногу – нож. Забољело ме је као да је опекотина у питању. Убод ме је вратио свијести брзином свјетлости.

Зграбио сам месингану пљуваоницу и искористио је као тољагу – тољагу која би требала очистити простор испред мене. Дрипци су се бацали на мене. Замахнуо сам пљуваоницом и бацио је високо изнад њихових глава у стаклена врата која су била излаз на Калифорнијску улицу.

Онда смо се наставили гужвати.

Али ти не можеш да бациш месингану пљуваоницу кроз стаклена врата на Калифорнијску улицу између Монтгомеријеве и Кернијеве а да не привучеш пажњу – исувише је близу жила куцавица Сан Франциска. Тако нас је изненада – кад сам се налазио поново на поду са триста до триста педесет килограма меса које ми је ударало лице о даске – неко раздвојио, а мене су ископали са дна гомиле група полицајаца.

Велики куштрави Кофи са косом боје пијеска био је један од њих; дуго се свађао с колегама да им објасни да сам ја Континенталов човјек и да сам прије кратког времена разговарао с њим.

„Е, мој чова,” рекао је, кад их је напосокон увјерио. „Моји су били сигурни – Боже! – баш су те одрадили! Твоје лице изгледа као мокра геранија!”

Нисам се смијао. Није било смијешно.

Погледао сам оним једним оком што је за то још увијек било способно и петорица њих је било поредано уза зид уреда. Соулс, три мастиљава штампара, и човјек са нејасним с, који је започео покољ звизнувши ме с леђа по глави.

Био је то прилично висок тридесетогодишњак, округлог лица ишараног модрицама. Одскакао је од осталих, онако добро обучен у скупу црну одјећу, сада потргану и напола уништену. Знао сам ко је то и без постављеног питања – Хендрик Ван Пелт.

„И који је одговор, чова?“ Кофи ме је упитао.

Чврсто држечи једну страну чељусту са једном руком схватио сам да могу говорити без много бола.

„Ово је екипа која је прегазила Њухауса,“ рекао сам, „и то није била несрећа. Не бих се жалио кад бих још пар детаља уклопио у слику, али ја сам био заскочен прије него сам их све сазнао. Њухаус је имао новчаницу од стотину флорина кад су га згазили, и он је кренуо у правцу полицијске станице, која је само пола блока удаљена од Палате правде.

„Соулс ми је рекао да је он кренуо горе до Портсмут сквера како би лешкарио на сунцу. Али Соулс изгледа да није знао за Њухаусову фелу на оку – то си знао једино ти који си истраживао. Ако Соулс није видио фелу, онда је велика могућност да он уопште није видио Њухаусову њушку тај дан!

Њухаус је ишао из штампарије у правцу полицијске станице са комадићем стране новчанице у својој руци – запамти то!

Често је изостајао због болести, што би га, према пријатељу Соулсу, увијек задржало у кући седам до десет дана. Овај пут он се поставио на ноге за само два и по дана.

Соулс ми је рекао да штампарија касни три дана са наруџбама, и он је рекао да је ово први пут у осам година да касне. Он је кривио Њухаусову смрт за то – која се, ето, згодила јуче. Изгледа, Њухаусови претходни изостанци нису никад успоравали темпо рада – зашто је то био случај са посљедњим?

Два штампарска момка су отпуштена прошле седмице, и два нова су запослена већ сутрадан – свака част на брзини. Кола са којима су прегазили Њухауса су узета одмах из угла, и напуштена су брзоходом до штампарије. Да су кола остављена окренута у правцу сјевера, то би био добар доказ да су возачи отишли на југ, након што су обавили своје. Ординарни крадљивци кола не би кружили у правцу из којег су дошли.

Ово је моја претпоставка: овај Ван Пелт је Холанђанин, и имао је плочице за израду лажних новчаница од стотину флорина. Вртио се около док није нашао штампара који би ушао с њим у тал. Нашао је Соулса, надзорника штампарије чији је власник тек ту и тамо у

радњи јер има проблема са срцем. Један од радника у штампарији је пристао на наговор Соулса да фалсификују новчанице. Можда су друга двојица одбили понуду. Можда их Соулс уопште није ни питао. Какогод, они су отпуштени, а два Соулсова пријатеља су заузели њихово мјесто.

Наш пријатељ је имао све спремно и само је чекао нови напад Њухаусовог срца. И десио се – у понедељак увече. Брзо колико је његовој жени ујутру требало да јави да је овај болестан, ове птичице су кренуле са израдом фалсификата. Ето зашто су каснили са званичним испорукама. Али овај Њухаусов напад је био блажи од досадашњих. Он је био на ногама и кретао се већ другог дана, и јуче послеподне сишао је овамо на пар минута.

Мора да је ушао у часу кад су сви били изузетно заузети у неком удаљеном углу штампарије. Мора да је примијетио неку од лажних новчаница, моментално схватио ситуацију, дограбио једну да покаже полицији и кренуо излазити напоље ка станици – без сумње мислећи да није био виђен од стране наших пријатеља овдје.

Мора да су га видјели на излазу. Двојица од њих су га пратила напољу. Логично, нису га смјели у покрету нокаутирати на блок-два од Палате правде. Али, кад су зашли за угао, пронашли су Кросвајтова кола како стоје тамо са упаљеним мотором. То је ријешило проблем бијега. Ушли су у кола и напустили га након Њухаусовог приземљења. Претпостављам да је првобитни план био да га упуцају – али он је већ био прешао улицу Клеј с очима залијепљеним на лажној новчаници у његовој руци. То им је била одлична прилика. Забили су се колима у њ. То је била сигурна смрт, знали су то – његово трошно срце би довршило посао ако га већ судар не би убио одмах. Онда су напустили кола и вратили се овдје.

Пуно је претпоставки у овој причи – али сва ова маштарија коју сам ти сад изложио слаже се са чињеницама које смо већ знали – и ја се кладим у мјесечну плату да уопште нисам далеко од истине. Морао би се негдје ту пронаћи и плод њиховог тродневног рада, позамашан смотак холандских шушки! Људи...”

Претпостављам да бих наставио трабуњати довијека – у вртоглавој, опуштајућој опијености потпуном исцрпљеношћу која ме сасвим овлада – да ми цин од пјескокосог патролције није својом лопатом од руке зачепио уста.

„Утишај се, чова”, рече он, подиже ме из столице и пажљиво полегну на плоху стола. „Сад ћу зивнути амбулантна кола да за

секунд дођу по тебе.”

Уред се вртио у мом једином отвореном оку – жути строп се спуштао к мени, одмицао се, нестајао и враћао се у чудним облицима. Окренуо сам главу на једну страну да га избјегнем, и поглед сам одмарао на бјелини између казальки зидног сата.

Казальке су тренутно одмарале, и избројох да показују да је сада тачно четири часа послјијеподне.

Сјетио сам се да је Кросвајт прекинуо нашу конференцију у уреду Венса Ричмонда у три, и да сам тад кренуо у акцију.

„Читав сат!” покушао сам рећи Кофију прије него што сам утонуо у сан.

Полиција је завршила посао док сам ја лежао на леђима као у кревету. У Ван Пелтовом уреду у Улици Буш пронашли су велике свежњеве новчаница од сто флорина. Ван Пелт, сазнали су, имао је завидну репутацију мајстора међу фалсификаторима у Европи. Један од момака из штампарије признао је да су баш Ван Пелт и Соулс били тај двојац који је пратио Њухауса из радње и убили га.

Превео са енглеског:
Милан Милошевић